

ната, за тѣхъ дума не обѣлвамъ, азъ за себе си говоря, и за ония, които сж мои братя. Виждамъ, колко е мъчно човѣкъ да говори истината. Понѣкога човѣкъ се озадачва да говори истината и казва: „Да кажа ли поне нѣкоя дума? Хайде да мине.“ И на васъ казвамъ: като не може да кажете истината, кажете: „Хайде да мине“. Въ сегашната епоха, хората, и млади и стари, всинца сж изложени на едно отъ най-голѣмитѣ изкушения. И прѣдъ васъ седятъ хиляди грѣхове, които може да направите. Всѣки отъ васъ може да се огрѣши. Грѣховетѣ иматъ разнообразенъ характеръ, нѣкои въ едно, други въ друго направление, но всѣки отъ васъ е въ състояние да се огрѣши. Всинца понѣкога сте слаби. Свещеницитѣ, и тѣ, като хора, иматъ слабости. Сждиитѣ, и тѣ си иматъ своитѣ слабости, и тѣ се намиратъ прѣдъ нѣкое изкушение. Въ турско врѣме отива единъ подсждимъ при сждията, дава му 100 гроша и му казва: „Кади ефенди, сенъ юзуме бакъ“ — на лицето ми гледай, да знаешъ, че азъ съмъ ти далъ, да рѣшишъ тая сждба въ моя полза.“ Идва другиятъ подсждимъ, дава му двѣ златни монети и му казва: „Кади ефенди, сенъ ики юзуме бакъ—въ двѣтѣ ми лица гледай“. Много хубаво. Иде първиятъ изправя се, говори: „Г-нъ сждия...“ — „Много добръ, но какво да правя, оня съ двѣтѣ лица какво да го направя?“ И на двамата обѣщаль. Тия нѣща сж тъй. То не е подкупъ, то е — какъ се казва — не рушветъ, то е подарѣкъ за великденъ, за коледа: „Вие имате дѣца, азъ ви поднасямъ единъ подарѣкъ“. Но подсждимиятъ изгуби своето право. Вѣстниците тукъ прѣди нѣколко врѣме бѣха писали — азъ не зная доколко случката е върна — че единъ шопъ отъ софийско носѣлъ едно каче масло да го продава. Идватъ двама апаши, прѣдставятъ се за търговци: „Много хубаво е маслото, за колко го продавашъ, ще го купимъ“. Съгласилъ се селянинътъ. „Ще ги платимъ сега, ама ние имаме единъ ортакъ — свещеникъ, той е богатъ, ще ти плати“. Взиматъ тѣ маслото, даватъ му една разписка да